

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 64/2011-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. februára 2011 predbežne prerokoval návrh Ing. K. M., S., zastúpeného advokátom Mgr. M. H., Advokátska kancelária, B., na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií č. VP/53/10-K zo 7. decembra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Návrh Ing. K. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnený.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 12. januára 2011 faxom a 17. januára 2011 poštou doručený návrh Ing. K. M., S. (ďalej len „navrhovateľ“), na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií (ďalej len „výbor“) č. VP/53/10-K zo 7. decembra 2010.

Z návrhu a jeho príloh vyplýva, že rozhodnutím č. VP/53/10-K zo 7. decembra 2010 uložil výbor navrhovateľovi ako verejnému funkcionárovi v súlade s čl. 9 ods. 10 písm. a)

ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z. (ďalej len „ústavný zákon“) pokutu v sume 744,50 € za porušenie povinnosti, ktorá mu vyplýva z ustanovenia čl. 7 ods. 1 ústavného zákona.

Navrhovateľ žiadal, aby ústavný súd rozhodnutie výboru zrušil s odôvodnením, že povinnosť, ktorá mu ako verejnému funkcionárovi vyplývala z ustanovenia čl. 7 ods. 1 ústavného zákona, neporušil, pretože verejné funkcie vykonáva od roku 2001, počas celého obdobia notifikoval svoje majetkové pomery v súlade s príslušnými všeobecne záväznými právnymi predpismi riadne a včas, vo vzťahu k povinnosti podať predmetné oznámenie toto podal podľa čl. 7 ods. 1 a 5 písm. b) ústavného zákona z titulu funkcie poslanca Mestského zastupiteľstva v S. (ďalej len „mestské zastupiteľstvo“) riadne a včas komisii mestského zastupiteľstva. V priebehu tohto roka svoje majetkové pomery poskytol aj Národnému bezpečnostnému úradu (ďalej len „NBS“), ako aj S. (ďalej len „SIS“) na účely výkonu bezpečnostných previerok a po vymenovaní do funkcie riaditeľa SIS tiež vypracoval majetkové priznanie.

Podľa výboru navrhovateľ nepodal oznámenie v súvislosti s ujatím sa funkcie verejného funkcionára v lehote uvedenej v ústavnom zákone (verejnej funkcie sa ujal 26. augusta 2010), oznámenie mal podať do 26. septembra 2010, podal ho však až 21. októbra 2010.

V tejto súvislosti vyjadril poľutovanie, že písomné oznámenie nepodal výboru, ale komisii mestského zastupiteľstva.

Vzhľadom na uvedené navrhovateľ žiadal, aby ústavný súd prijal návrh na ďalšie konanie a aby po jeho prerokovaní nálezom takto rozhodol:

„1. Rozhodnutie Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií č. VP/53/10-K zo dňa 7. decembra 2010 zrušuje.

2. Kancelária Národnej rady Slovenskej republiky je povinná uhradiť navrhovateľovi trovy konania na účet jeho právneho zástupcu do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 10 ods. 2 ústavného zákona dotknutý verejný funkcionár môže podať návrh na preskúmanie rozhodnutia výboru na ústavný súd v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa odseku 1, ktorým bola vyslovená strata mandátu alebo funkcie, alebo do 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa čl. 9 ods. 10, ktorým bolo rozhodnuté o pokute voči verejnému funkcionárovi. Podanie návrhu na preskúmanie rozhodnutia výboru má odkladný účinok.

Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa uznesenia ústavného súdu sp. zn. PLz. ÚS 1/07 z 2. mája 2007 prijatého podľa § 6 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) o zjednotení odchylných právnych názorov senátov ústavného súdu sa na konanie vo veciach ústavného zákona vzťahuje § 25 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého sa každý návrh predbežne prerokuje.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Predmetom posudzovaného návrhu, ktorým navrhovateľ žiada zrušiť rozhodnutie výboru, je žiadosť o preskúmanie napadnutého rozhodnutia výboru v konaní podľa

jedenásteho oddielu druhej hlavy zákona o ústavnom súde označenom ako „Konanie o preskúmaní rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov“ (§ 73a a § 73b zákona o ústavnom súde).

Podľa názoru ústavného súdu návrh, ktorým navrhovateľ žiada, aby ústavný súd zrušil rozhodnutia výboru sp. zn. VP/53/10-K zo 7. decembra 2010, ktorým rozhodol o porušení jeho povinnosti ustanovenej čl. 7 ods. 1 ústavného zákona a uložil mu pokutu v sume 744,50 €, je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten návrh, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie.

Podľa § 73a ods. 1 zákona o ústavnom súde konanie sa začína na návrh verejného funkcionára, ktorého sa týka rozhodnutie orgánu, ktorý vykonáva konanie o návrhu vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa ústavného zákona o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov (ďalej len „orgán“).

Podľa § 73a ods. 2 zákona o ústavnom súde o podaní návrhu platí § 20. K návrhu sa pripojí napadnuté rozhodnutie orgánu podľa odseku 1.

Podľa § 73b ods. 1 zákona o ústavnom súde účastníkom konania je navrhovateľ a orgán, ktorý vydal rozhodnutie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa ústavného zákona o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov.

Podľa § 73b ods. 2 zákona o ústavnom súde o návrhu koná a rozhoduje senát ústavného súdu na neverejnom zasadnutí.

Podľa § 73b ods. 3 zákona o ústavnom súde ak senát ústavného súdu zistí, že konanie verejného funkcionára je v rozpore s ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov, rozhodnutie orgánu svojím uznesením potvrdí. V opačnom prípade napadnuté rozhodnutie orgánu senát ústavného súdu nálezom zruší.

Podľa § 73b ods. 4 zákona o ústavnom súde rozhodnutie ústavného súdu je konečné.

Z citovaných ustanovení zákona o ústavnom súde vyplýva, že v konaní o preskúmanie rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov musí navrhovateľ preukázať, že jeho konanie ako verejného funkcionára nebolo v rozpore s týmito ustanoveniami ústavného zákona, teda že povinnosti verejného funkcionára vyplývajúce z citovaného ústavného zákona neporušil, a teda nebol dôvod, aby mu bola uložená pokuta.

Z návrhu vyplýva, že podľa označeného článku ústavného zákona sú verejní funkcionári (čl. 2 ods. 1 ústavného zákona) povinní do 30 dní odo dňa, keď sa ujali výkonu verejnej funkcie a počas jej výkonu vždy do 31. marca podať písomné oznámenie orgánu určenému v čl. 7 ods. 5 ústavného zákona.

Navrhovateľ oznámenie ujatia sa funkcie podal 21. októbra 2010 (verejnej funkcie sa ujal 26. augusta 2010, oznámenie mal teda podať do 26. septembra 2010).

Navrhovateľ v súlade so zákonom síce včas podal písomné oznámenie komisii mestského zastupiteľstva v súvislosti s vykonávaním funkcie poslanca mestského zastupiteľstva, nepodal ho však výboru v súvislosti s ujatím sa funkcie riaditeľa SIS.

Ústavný súd vychádzajúc z obsahu návrhu považuje za podstatné, že navrhovateľ nenamieta, že ako verejný funkcionár bol v zmysle citovaných ustanovení ústavného zákona povinný predložiť výboru oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona, a nenamieta,

resp. nepopiera ani to, že porušil povinnosť, ktorú mu ako verejnému funkcionárovi ukladalo ustanovenie čl. 7 ods. 1 ústavného zákona, práve naopak „... vyjadril poľutovanie že písomné oznámenie nepodal výboru“.

Argumenty navrhovateľa vo svojej podstate smerujú k ospravedlneniu jeho konania tvrdením, že písomné oznámenie nepodal výboru, ale komisii miestneho zastupiteľstva z titulu funkcie poslanca miestneho zastupiteľstva.

Navrhovateľ sa domnieva, že výklad čl. 7 ústavného zákona zvolený výborom neobstojí v konfrontácii s doslovným gramatickým výkladom čl. 7 ods. 3 ústavného zákona, logickým výkladom čl. 7 ods. 1 a ods. 3 ústavného zákona, systematickým výkladom čl. 7 ústavného zákona a ani teleologickým výkladom citovaného článku. Podľa neho výklad a aplikácia ústavného zákona, ktorú vykonal výbor v danom prípade, odporuje princípu právnej istoty zakotvenému v čl. 1 ods. 1 ústavy, keďže interpretácia a aplikácia ústavného zákona, tak ako ju vykonal výbor v predmetnom konaní a v rozhodnutí, je nepredvídateľná a ústavne nekomformná.

Vychádzajúc z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia výboru verejný funkcionár podáva oznámenie určenému výboru Národnej rady Slovenskej republiky a funkcia riaditeľa SIS patrí do pôsobnosti napadnutého výboru v zmysle čl. 2 ods. 2 písm. m) ústavného zákona. Oznámenie za funkciu poslanca mestského zastupiteľstva sa podáva príslušnej komisii podľa čl. 7 ods. 5 písm. b) ústavného zákona. Komisia mestského zastupiteľstva a výbor sú dva odlišné orgány, ktorých činnosť na seba nenaväzuje ani nesúvisí a výbor má špecifické postavenie, keďže spravuje agendu všetkých ústavných činiteľov.

Výbor po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že vyjadrenie verejného funkcionára má len vysvetľujúci charakter, bez toho, aby výbor mohol na tieto prihliadnúť, pričom v predmetnom konaní bolo jednoznačne preukázané porušenie ústavného zákona.

Z tohoto dôvodu bolo prijaté uznesenie, ktorým výbor uložil navrhovateľovi pokutu za porušenie povinnosti uloženej v čl. 7 ods. 1 ústavného zákona vo výške mesačného platu

verejného funkcionára podľa čl. 9 ods. 10 písm. a) ústavného zákona v sume 744,50 € (v súlade s listom ministerky práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky č. 7154/10-II/I z 19. marca 2010).

Výška mesačného platu verejného funkcionára bola stanovená v súlade s čl. 9 ods. 16 ústavného zákona vo výške priemernej nominálnej mesačnej mzdy v hospodárstve Slovenskej republiky za rok 2009, keďže verejný funkcionár v tomto období ešte nevykonával uvedenú funkciu a nepoberal za ňu ani mzdu.

Podľa § 73b ods. 3 zákona o ústavnom súde predmet tohto konania, v rámci ktorého ústavný súd plní funkciu orgánu rozhodujúceho o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu výboru, je jednoznačne obmedzený na posúdenie konania navrhovateľa ako verejného funkcionára z hľadiska jeho konformnosti s príslušnými ustanoveniami ústavného zákona o ochrane verejného záujmu.

Preskúmaním návrhu navrhovateľa ústavný súd dospel k záveru, že jeho návrh je zjavne neopodstatnený.

Zjavná neopodstatnenosť predmetného návrhu vyplýva z toho, že jeho odôvodneniu chýba akákoľvek argumentácia týkajúca sa toho, že by konanie navrhovateľa nebolo v rozpore s právami a povinnosťami uloženými mu ústavným zákonom, a teda neuvádza žiadne skutočnosti, ktoré by ústavný súd mohol kvalifikovať ako relevantné v rámci konania podľa § 73a zákona o ústavnom súde. Z toho dôvodu ústavný súd návrh už po jeho predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnený (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. februára 2011